

Список використаних джерел:

1. West K., 2007. Inter-municipal cooperation in France: Incentives, instrumentality and empty shells. In: Hulst R., van Montfort A. (eds), Inter-municipal cooperation in Europe. Springer, Dordrecht: 67–90.

2. Approachesto Private Sector Participationin Water Services. Toolkit. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://siteresources.worldbank.org/INTINFNETWORK/Resources/ApproachestoPrivateParticipationWaterServices.pdf>

3. GUIDE on the regionalization of drinking water and wastewater services. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.amac.md/>

and similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetma

Шишак А.О.

аспірант,

Національна академія державного управління
при Президентіві України, м. Київ

ІННОВАЦІЇ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

В сучасних умовах результативність публічного управління залежить від використання достатнього обсягу інноваційних форм і методів управління, так як старі методи нині не є ефективними. В Україні ця проблема ще більше актуалізується у зв'язку з новітніми викликами, які вимагають невідкладної модернізації системи публічного управління для прискорення соціальних і економічних змін і задоволення потреб суспільства [1].

Формування інноваційної стратегії з метою стимулювання інноваційного та соціально-економічного розвитку країни є одним з ключових завдань системи публічного управління. Інноваційний розвиток є необхідною передумовою забезпечення економічної незалежності України, дає змогу подолати значний розрив із передовими конкурентоспроможними державами. Це зумовлює актуальність розробки теоретичних і методологічних основ формування інноваційних стратегій, врахування чинників, важелів та інструментів врегулювання процесів інноваційного розвитку [2].

Інноваційний розвиток економіки в розвинутих країнах здійснюється за трьома основними моделями:

- розвиток, що базується на лідерстві в науці і реалізації великомасштабних проектів (США, Англія, Франція);

- розвиток, що ґрунтується на нововведеннях, створенні привабливого інноваційного середовища і раціоналізації структури економіки (Німеччина, Швеція, Швейцарія);

- розвиток, який стимулює нововведення шляхом створення інноваційної інфраструктури, забезпечення сприйняття суспільством ролі науково-технічних нововведень і координації дій різних секторів у галузі науки і техніки (Японія, Північна Корея).

В умовах динамічних змін у світі постійно збільшується кількість домінуючих елементів, змінюється зміст моделей, розширюючи їх межі і сфери використання. Стратегії і моделі інноваційного розвитку країни можуть бути ефективно реалізовані тільки завдяки відповідному управлінському інноваційному й організаційному супроводу.

Без організаційних і управлінських інновацій виробничі й інші види інновацій в економічній сфері життя країни не зможуть ефективно використовуватись. Генерація і інтеграція нових управлінських форм, управлінських моделей, методів і механізмів, типів управління при побудові інноваційної системи економічного розвитку має забезпечити не лише безперервний плин інноваційних процесів, а й скоротити час, вартість і забезпечити максимальний результат інновацій, що є необхідною передумовою інноваційного розвитку [3].

Інноваційне управління має враховувати цілеспрямованість та координацію впливу усіх складових і змісту на кінцеві результати інноваційного соціально-економічного розвитку. Інноваційному управлінню повинно надаватись вирішальне значення в інноваційному зростанні України. Розглядати його слід як обов'язковий пріоритетний компонент інноваційної діяльності, що використовує інноваційні важелі організації й управління процесами, створення і реалізацію інновацій, координацію діяльності суб'єктів інноваційної сфери, їх взаємодію та відтворює механізми узгодження інтересів усіх учасників.

Інновації в публічному управлінні слід розглядати як нові форми і методи роботи органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, нові управлінські технології, підходи та інструменти, які використовуються для розв'язання завдань, з одного боку, для удосконалення самої системи публічного управління, а з іншого, – для забезпечення суспільного розвитку. Ці інновації передбачають виявлення і використання латентних потенціалів системи публічно-

го управління та об'єктів її впливу на основі емпіричного досвіду та новітніх наукових досягнень.

Для визначення змісту і напрямів управлінських інновацій і формування і обґрунтування заходів підвищення рівня інноваційності систем управління необхідним є визначення сильних і слабких сторін наявного стану публічного управління. Надзвичайно важливим при цьому є комплексний аналіз систем управління, оскільки він є відправною точкою для діагностики рівня інноваційності та керованості процесами інноваційного розвитку, для визначення можливостей і напрямків нарощування знань і навичок управління в умовах невизначеності подальшого розвитку [4].

Моделі сталого інноваційного розвитку національної економіки України, які розглядаються в доктринах державної політики і реалізуються в численних урядових програмах [5], мотивують необхідність визначення місця, траєкторії, об'єктів, меж і суб'єктів інформаційно-збалансованого поля формування системи управління розвитком інноваційних процесів. Це дозволить об'єднати всі види процесів інноваційної діяльності та забезпечити системний вплив на їх сталий взаємодоповнюючий розвиток.

Список використаних джерел

1. Дегтярьова І. О. Інновації в державному і муніципальному управлінні як необхідна умова соціально-економічних досягнень в сучасній Україні / І. О. Дегтярьова // Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія : Державне управління. – 2014. – Вип. 1. – С. 5–11. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VNUCZUDU_2014_1_3
2. Юринець З. В. Інноваційний потенціал і державна інноваційна політика в системі підвищення конкурентоспроможності національної економіки / З. В. Юринець // Інвестиції : практика та досвід. – Наук.-практ. журн.: Чорномор. держ. ун-т ім. Петра Могили, ТОВ «ДКС Центр». – К.: Центр, 2016. – №4. – С. 35–37.
3. Бобровська О. Інноваційне управління як важіль і джерело інноваційного розвитку регіонів [Електронний ресурс] / О. Бобровська // Публічне управління: теорія та практика. – 2011. – № 4 (8). – С. 20–27. – Режим доступу : <http://www.kbuapa.kharkov.ua>
4. Інноваційний поступ економіки України : проблеми, тенденції, потенціал зростання : монографія / З. Юринець, Л. Гнилянська, А. Гришук, І. Гурняк, Л. Загвойська, О. Макара, В. Петринка ; [за ред. З. Юринець, Л. Гнилянської]. – Львів : Ліга-Прес, 2013. – 296 с.

5. Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за заг. ред. В. М. Гесця та ін. ; НАН України. – К., 2015. – 336 с.

Нагорна А.М.

аспірантка

ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана», м. Київ

КОНСЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ЯКОСТІ ЖИТТЯ В ЕКОНОМІЧНІЙ НАУЦІ

Одним із стратегічно важливих шляхів розвитку українського суспільства є підвищення якості життя населення. Саме тому визначення основних критеріїв якості життя та створення системи показників, завдяки яким можна оцінити якість життя, набуває пріоритетного значення. Як наслідок, серед наукової спільноти зберігається значний інтерес до цієї проблеми. Так, зокрема О. Котуков та Н. Копилова порівняли соціальний розвиток як концептуальний підхід до забезпечення соціального благополуччя з іншими подібними підходами [5]; Г. Дмитренко визначив людиноцентричну освіту як імператив підвищення якості життя населення [3]; В. Ковтуненко вивчив фактори формування нового середнього класу в сучасному українському суспільстві, до яких відніс «володіння/неволодіння засобами виробництва, рівень витрат на споживання, професійно-кваліфікаційний рівень працівників, розмір отримуваних доходів та їх форми». В. Ковтуненко розглядає «середній клас як втілення народного добробуту» [4]. У вітчизняній науці термін «якість життя» почав використовуватись трохи пізніше, ніж в економічно розвинутих країнах. Однак, внаслідок невисокої якості життя та ідеологічних міркувань цей термін не одержав широкого поширення.

У радянські часи якість життя розуміли як один з компонентів єдності рівня, якості й способу життя. У дослідженні цієї триєдності соціологи зосереджували увагу на способах життя, тоді як економісти – на рівні життя. У результаті проблематика якості життя залишалася за межами обох наук. Ґрунтовні дослідження з проблеми якості життя проводяться співробітниками Українського Міжнародного центру перспективних досліджень. В основу їх концепції прийняте загальнонаукове розуміння категорії «якість» як сукупної характеристики істотних властивостей об'єкта, його внутрішньої і